

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 21 вересня 1985 року

№ 114 (3621).

Ціна 2 коп.

В обкомі Компартії України

19 вересня в обкомі партії відбулася зустріч з групою кращих пропагандистів області. Починається новий навчальний рік в системі марксистсько-ленінської освіти. Зробити свій внесок у виконання завдань квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС, гідно зустріти XXVII з'їзд партії разом з усіма трудящими прагнуть і пропагандисти області. Своє покликання вони вбачають у тому, щоб посилити ідейно-політичний гарт комуністів і безпартійних, зміцнювати організованість і дисципліну на виробництві, постійно розвивати творчу активність трудівників у боротьбі за здійснення накресленого партією курсу на інтенсифікацію виробництва на основі прискорення науково-технічного прогресу.

У своїх виступах на зустрічі пропагандисти шкіл наукового комунізму Кіровоградського виробничого швейного об'єднання В. О. Ворнікова, колгоспу імені К. Маркса Устинівського району М. С. Резніченко, колгоспу «Мир» Маломісисівського району В. М. Березовська, школи основ марксизму-ленізму колгоспу імені Леніна Компаніївського району В. А. Кліпко, комплексної школи колгоспу імені Ленінського комсомолу Новоукраїнського району В. М. Петров та інші висловили ряд пропозицій по підвищенню ефективності марксистсько-ленінської навчання, всієї ідейно-виховної роботи.

На зустрічі виступив перший секретар обкому Компартії України М. Г. Самілін. Він розповів про основні напрями роботи обласної партійної організації по виконанню планів і зобов'язань 1985 року, завершенню п'ятирічки, зупинився на певних завданнях пропагандистського активу.

М. Г. Самілін вручив групі кращих пропагандистів Ленінські Почесні грамоти, якими їх нагороджено за багаторічну роботу по комуністичному вихованню трудящих, настільні медалі «За пропаганду марксизму-ленізму і політики КПРС».

Учасники зустрічі поклали квіти до пам'ятника В. І. Леніну, побували на ряді промислових підприємств обласного центру, де зустрілися з ідеологічним активом, обмінялися досвідом.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

Спроба підсумку невдала!

Нечисельність комсомольської групи гальванічної ділянки метизного цеху Кіровоградського об'єднання по сілках «Червона зірка» майже напевно не могла б гарантувати справді принциповий, конкретний характер звітно-виборних зборів. Однак розмова вийшла досить запутаною. Залишилось гадати: чи то поговорити серйозно спільникам завадила присутність представників адміністрації, чи бажання говорити в них не було взагалі...

Можливо, тон усьому задали сама групкомсорг Галина Горбунова? Звіт мистив у собі не стільки перегляд зробленого, скільки констатацію невирішених проблем.

А їх було і залишається чимало. Лишень, найбільше уваги та критики було зосереджено на окремих порушеннях, які залишилися «білою плямою» на тлі колективу ще з минулого періоду. Суто виробничих зауважень на їх адресу висловлено не бу-

ло, зате у питанні внутрішньої діяльності, скажімо, прізвисько Володимира Гоголюка згадувалося не раз. Зрештою, має група баласт пасивних, яких не проймеш будь-якими акціями.

Мабуть, питання пасивності комсомольців могло стати ключовим на зборах. Треба було, адже прийшли

чання й дозволяло зробити це припущення) відверто усунулися з обговорення звіту групкомсорга. Хоча на них розраховували, адже сторонньому завжди видніше. Кажуть, і глиня раніше була кращою. Можливо. Заступник начальника цеху В. І. Білоус спробував проаналі-

зувати внутрішній стан справ.

Одна із змін — переїзд цеху до нового корпусу — спричинила, мабуть, певний збій у роботі. І виробничий, і спільнотний. Більше того, у старих стінах комсомольці цеху завжди були «застрільниками» переважної більшості ініціатив. З новосіллям активності як і не було. Чому? Додається ще один чинник — зміна складу групи, більше того, її якісного складу. Член комсомольського бюро це-

ху Мубариз Джафаров сформулював причину в своєму виступі просто: ледарство. Люди є, а працювати нікому і ні з ким. Пояснив на прикладі. Добрим починанням була свого часу ініціатива організувати шефство над старшокласниками Кіровоградської СШ № 34. Про неї забули на другий день. Самоусунулися спільноті й тоді, коли в об'єднанні проходила першість із футболу, тиждень легкоатлетичного бігу... То вдавали із себе немисних куріпок, то неспілкувалися на зайнятість.

І так далі. На ділі, зауважив М. Джафаров, комсомольської групи нині... не існує. Є спільнота, але кожен сам по собі. Зрозуміло, що в такій атмосфері одини в полі не воїти.

Комсорг метизного цеху Лідія Горбань широким виразом визнала: ситуація в групі не з кращих. Для відновлення колишньої слави необхідні радикальні заходи.

І. КУЦЕНКО.
м. Кіровоград.

ТЕЛЕГРАМИ В НОМЕР

ДОЛИНСЬКИЙ РАЙОН. Одними із перших серед господарств району сібру озимих завершили хлібороби колгоспу імені Леніна. Серед переможців соціалістичного змагання на цій ділянці і комсомольсько-молодіжний екіпаж у складі тракториста Володимира Сергієнка, сівачів Олександра Токарського, Йосипа Котельського та Володимира Бацька.

НОВОМИРГОРОДСЬКИЙ РАЙОН. На 130—140 процентів виконували норми виробітку на сібрі озимих члени комсомольсько-молодіжного екіпажу сівачів колгоспу «Комуніст», який очолювала Меланія Яцейко. Високі темпи сібрі молоді неодмінно підтверджувалися високою якістю робіт.

УСТИНІВСЬКИЙ РАЙОН. Серед кращих механізаторів колгоспу імені Кірова постійно називають і молодого хлібороба Віктора Цупренка. Нині він сумлінно працює на збиранні кукурудзи на корнаж. Кожного дня Віктор пере виконує норми виробітку.

ГАЙВОРОНСЬКИЙ РАЙОН. Тут зібрано кукурудзу на корнаж і зерно на площі близько тисячі гектарів. Це — понад двадцять процентів від усіх площ, відведених під качанисту.

У боротьбу за високий врожай включилися і всі 9 комсомольсько-молодіжних ланок району. В індивідуальному соціалістичному змаганні веде перед комсомолец Віктор Трохимчук, який працює на «Херсонці-200». За два останні дні він більш як удвічі перевиконав норми, упоравшись загалом 26 гектарів кукурудзи. Урожайність на цих площах перевищує 50 центнерів з гектара.

Спортивне святю

жнивирів

Минулої неділі в Долинській на стадіоні «Колос» відбулися обласні змагання сільських спортсменів-механізаторів з багатоборства ГПО. У турнірі змагалися фізкультурники, що брали участь у жнивках-85.

Змагання проходили за програмою спартакіади і включали біг на 60 і 100 метрів, метання гранати, підтягування на турніку, крос: для чоловіків — 800, 1000 метрів, для жінок — 300 і 500 метрів.

Перше місце зайняла команда Долинського району, друге — спортсмени Малої Виски, третє — Новоукраїнки.

На знімках: у святковій колоні крокують учасники обласних змагань з багатоборства ГПО; голова обкому

профспілки працівників сільського господарства В. М. СМАГЛЮК вручає грамоту і цінний подарунок обкому профспілки і обласної ради «Колос» водієві бензовоза Вален-

тині ТКАЧЕНКО з колгоспу «Шлях до комунізму» Долинського району за перемогу в індивідуальному заліку; підтягування на турніку.

Фоторепортаж
С. ФЕНЕНКА.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

У незатишному, на перший погляд, цеху Рівнянського дослідно-експериментального заводу сільськогосподарського машинобудування, що в Новоукраїнському районі, аж ніяк не вірилося зустріти представницю прекрасної статі. Тендітних, акуратно одягнених, з олівцем у руках... біля слюсарних і токарних верстатів. Та ще й обслуговують по кілька одночасно.

Ключовим у даному випадку є слово «обслуговують» — значить, мова йде про верстати з числовим програмним управлінням. Їх активно впроваджують зараз на базовому підприємстві Кіровоградського проєктно-конструкторського інституту «Грунтош» — Рівнянському дослідно-експериментальному заводу, де я побувала недавно. Та, зрештою, не тільки там...

Суть технічного переозброєння на даному етапі, згідно вимог квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС та Народи з питань прискорення науково-технічного прогресу, на підприємствах області полягає в активній заміні універсального обладнання робототехнікою.

КОР.: У вас у відділі працює багато молодих інженерів — я переконалася в цьому. Давайте поговоримо сьогодні про проблеми сучасного виробництва і завдання інженера у зв'язку з прискоренням науково-технічного прогресу...

Є. О. ЧЕРНЯВСЬКИЙ: Але спочатку — про сам процес прискорення науково-технічного прогресу. Можливо, я говоритиму загальновідомі речі, та в економіці, як і в усьому, є свої ази. Інтенсивний шлях розвитку — сдинно правильний для нашої економіки. Суть інтенсифікації, якщо коротко — виробляти продукції більше, якісніше, швидше, дешевше. Головною рушійною силою інтенсифікації є кардинальне прискорення науково-технічного прогресу. Причому, на даному етапі, мова йде не просто про вдосконалення діючих технологій, часткової модернізації машин і обладнання, а про перехід до принципово нових технологічних процесів, техніки нових поколінь, яка значно підвищить продуктивність праці, ефективність виробництва,

поліпшить якість продукції. Такими є автоматика, основана на досягненнях мікроелектроніки, гнучкі виробництва, спроможні швидко переключатись на випуск нових виробів, реконструкція і технічне переозброєння підприємств.

І ще такий важливий момент для подальшої нашої розмови — ключова роль у прискоренні науково-технічного прогресу належить машинобудуванню. Для нашої області — це суттєво.

Наш інститут якраз і займається розробкою проєкту реконструкції і технічного переобладнання підприємств сільськогосподарського машинобудування, яке полягає в освоєнні нових видів сільськогосподарської техніки, або в підвищенні продуктивності тієї, що є. Для нас суть технічного переозброєння полягає якраз у підвищенні ефективності виробництва без виконання капітального будівництва, а в заміні

Отже, не дивно, що представниця «слабкої» половини сьогодні витісняють традиційно чоловічі професії слюсаря, токаря, фрезерувальника — слідувати за показниками телекомп'ютера і занеурити його показники фізично нескладно, хоча й потребує спеціальної підготовки. Виходить, саме життя спростовує іронізм, що, мовляв, техніка в руках жінки — це жакхиво... Навіпаки!

І ще одна ілюстрація. У конструкторському бюро — за кульманами і робочими столами зосереджено працювали молоді інженери. Тут — кульмінація на слові «молоді», бо боно стосувалося усієї без виключення аудиторії.

Саме ці два моменти і визначили для мене хід подальшої розмови з головним конструктором проєкту Кіровоградського проєктно-конструкторського технологічного інституту «Грунтош» Євгеном Олексійовичем Чернявським

АРСЕНАЛ ПРОГРЕСУ — МОЛОДІ ТАЛАНТИ

морально застарілого обладнання новим. Тобто прогресивна техніка плюс нові технологічні процеси. І в роз'язанні цієї ключової проблеми сучасної економіки найважливіша роль належить інженеру. Як відомо, слово «інженер» означає людину винахідливу. Власне без цієї якості неможливий справжній спеціаліст. Він має постійно шукати і знаходити найоптимальніші шляхи підвищення ефективності виробництва та якості продукції. Інженер — це творець. І чим вищою буде віддача його творчого потенціалу, тим, ясна річ, інтенсивніше розвиватиметься наша економіка. А хіба не в цьому наш обов'язок перед партиєю? Високе звання представника технічної інтелігенції, радянського інженера ставить перед нами

підвищені вимоги — відмовлятися від стереотипних рішень, обирати ідеї новаторські, прогресивні.

КОР.: У тлумачному словнику В. Даля слово «інженер» стоїть в оточенні двох діаметрально протилежних понять «інерція» та «ініціатива». В тлумаченні слова «інженер» В. Даль не пов'язував його з тими, що стоять поруч. Хоча слову «ініціатива» він підібрав російський відповідник «починання, почин».

Сьогоднішнє поняття «інженер» для мене особисто асоціюється з поняттям «ініціатива»...

Є. О. ЧЕРНЯВСЬКИЙ: Ну, звичайно, що це за інженер без ініціативи? Споглядач виробничого процесу, та й годі... Врештешт, важливість моменту, ті масштабні завдання, які ставить перед

нами партія, інженер сьогодні це — раціоналізатор, це — винахідник, це — людина творчої думки, або є ще таке поняття як «інженерна думка»...

Ніде правди діти, інколи ще доводиться зустрічати дипломованих перестраховальників або просто випадкових людей з дипломом інженера. Коєфіцієнт корисної дії інженера тільки тоді буде високим, коли він не боїтиметься йти на розумний технічний ризик, коли душею вболіватиме за свою справу.

А тут слід зазначити такий чисто психологічний момент, мабуть, найскладніший у прискоренні науково-технічного прогресу —

НТП: ЗНАННЯ, УМІННЯ, ТВОРЧІСТЬ

це переорієнтація умів людей, психологічна перебудова. Відчуття ще сила інерції, консерватизм у мисленні і на ділі, а підчас і просто небажання міняти звичні форми і методи роботи. Люди по-різному сприймають нове. Одні приймають його без проблем, не жаліючи сил борються за нього. Інші — вичікують, що буде далі, треті — категоричні противники усього нового. Погодьтеся, що молодь рідше трапляється серед других і третіх... Усе нове прогресивне — природне для молодих умів, для молодих рук.

Сьогодні активно йде заміна універсального обладнання робототехнікою, станками з числовим програмним управлінням, а в найближчій перспективі — гнучкі автоматизовані виробництва. І зрозуміло,

що основними будівниками даної ділянки економіки повинні бути молоді. І інженери, і робітники... Навчити легше, ніж переучувати — це загальновідомо.

КОР.: І на гіганті сільськогосподарського машинобудування в нашій області «Червоної зірки», і на вашому базовому підприємстві в с. Рівному, та й в інституті, я бачила, працює багато молоді...

Є. О. ЧЕРНЯВСЬКИЙ: Цього року ми взяли близько сорока молодих спеціалістів із КІСМУ. Спеціалістів, треба сказати, високої кваліфікації. Якщо їм чого й не вистає — досвіду, то його ми набуваємо разом в процесі роботи.

Або ще приклад. Недавно пущена на виробничому об'єднанні по сімках «Червона зірка» роботизована дільниця була обладнана за лічені місяці завдяки ентузіазму молодих інженерів.

Повсюди йде заміна морально застарілого універсального обладнання на верстати з числовим програмним управлінням. Повсюди потрібні і робітничі кадри високої кваліфікації. Кому з руки вчитись чи переучуватись, — ясна річ, молодим. Тож не дивно, що тепер біля верстатів з олівцем у руках стоять дітвара, як ви помітили. Спеціальна теоретична підготовка — і ніяких складностей, фізичної перестрої. Так, скажімо, на Рівнянському дослідно-експериментальному заводі кожні сім верстатів обслуговують два оператори і один наладчик. Скільки людей вийнято, а продуктивність у два рази вища!

Ось що значить НТП...

Розмову веде Л. ЯРМОЛЕНКО.

Володимир КОВАЛЬЧУК, асистент кафедри верстатів Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування у лютому цього року захистив кандидатську дисертацію по темі: «Гідроприводи змінного струму». Чималий добробот складають 9 наукових праць та 22 винаходи. Два з них зроблено спільно зі студентами. Кожен з 22-х винаходів тісно пов'язаний з темою дисертації. П'ять винаходів прийнято до впровадження у виробництво. В майбутньому на базі цих винаходів будуть створені більш раціональні гідроприводи до сільськогосподарських машин і транспорту. За ці роботи Володимир Ковальчук присвоєно звання кращий молодий винахідник України.

Фото В. ГРИБА.

ПРИХОДИТЬ РОБОТ В ПТУ

Майбутніх спеціалістів по налагодженню і обслуговуванню робототехніки з нового навчального року почало готувати Київське СПТУ № 1. Під керівництвом досвідчених майстрів і спеціалістів учорашні десятикласники нарчатимуться діалогу з найсучаснішим устаткуванням. Нові спеціальності — електромеханік по обслуговуванню ЕОМ, слюсар по налагодженню і обслуговуванню робототехніки і лаборант, металграф додалися з цього навчального року до одинадцяти вже існуючих в училищі.

Новачки ознайомилися з кабінетом робототехніки, своїми очима побачили в дії

автомати і маніпулятори. Натиснуто кнопку — і металева «рука» міцно стискає деталь. Потім перенесуть її під свердло. Здивовано дивляться на неї хлопці. А через літвора року вони зможуть не тільки управляти цією складною технікою, а й ремонтувати її. Саме таких спеціалістів з робототехніки чекають багато київських підприємств.

Приходять в училище з підприємств подкари за підготовлених тут кваліфікованих спеціалістів, у тому числі операторів ЕОМ. Ще недавно ця спеціальність була для ПТУ новинкою. Тепер же обчислювальний центр училища, який, вилно-

чає машинний і тренажерний зали, виконує завдання п'яти інститутів АН УРСР, з якими укладено договори на співробітництво.

— Ми готуємо спеціалістів для роботи на верстатах з числовим програмним управлінням, операторів ЕОМ, — говорить директор училища І. А. Лещенко.

Професійно-технічне училище, де оволодівають знаннями майбутні токарі і слюсари, електрики і радіомонтажники, креслярі й оператори ЕОМ, йде в ногу з часом, готує спеціалістів для завтрашнього дня.

**О. ПЕТРУНЬ,
кор. РАТАУ.**

ХТО з дітей не любить м'ятих леденців? А хто може похвалитись своєю причетністю до їх виготовлення? Якщо перше запитання сучасного риторики, то на друге ствердну відповідь з повним правом дають учні Рудівської середньої школи Прилуцького району на Чернігівщині. Саме завдяки їх активній допомозі в радгоспі «10-річчя Жовтня»,

Біля джерел леденця

який спеціалізується на виробстві ефіроолійних культур, було зібрано добрий урожай м'яти.

Школа і радгосп уклали договір, згідно з яким учнівська виробнича бригада взяла на себе догляд за двома гектарами ароматних плантацій. Вирощування м'яти поки що мало механізоване, тому дуже до речі була допомога учнів при підготовці до садіння кореневих. На сім гектарів вистачило россади, яка пройшла через їх руки. Задоволені були робітники юними помічниками, котрі забезпечили після механізованого обробітку міжрядь чистоту в рядках. Не два, а цілих п'ятнадцять гектарів обробили школярі.

Прилуцький район — один з головних виробників м'яти на Чернігівщині. Школярі доглядали значні площі цінної ефіроолійної культури в селах Красилів, Удаїч, Подише, Дубовий Гай та інших. Вони тепер точно знають, що аромат м'ятих леденців народжується в полі і залежить від нелегкої праці.

**О. ОЛІНИК,
кор. РАТАУ.**

Дані про хід передплати на газету «Молодий комунар» станом на 20 вересня 1985 року

Райони	Передплатено екземплярів	У процентах проти минулорічного тиражу
Вільнянський	912	100
Компаніївський	1602	75,9
Новомірогородський	951	63,7
Петрівський	429	53,4
Новоархангельський	523	51,2
Олександрівський	490	50,5
Устимівський	440	48,2
М. Олександрія	2041	37,9
Новгородівський	379	36,3
Голованівський	403	35,0
Кіровоградський	450	35,0
Бобринський	448	34,0
Олександрівський	820	32,8
Долінський	470	32,5
Добровеличківський	376	29,0
Онуфріївський	571	29,3
Новоградівський	617	28,5
Гайворонський	640	26,9
Млинівський	490	23,2
М. Кіровоград	4490	21,9
Знам'янський	645	21,3
Світловодський	679	20,8
Ульянівський	162	14,2

Добре розповсюджують молодіжні видання в комсомольських організаціях Компаніївського району: радгоспі імені Димитрова, колгоспах імені Тельмана та імені Петровського, а у Вільнянському районі досягнуто тиражу минулого року, і передплата триває.

Тут до кожного трудівника громадські розповсюдують преси доходує своєчасно, ведуть роз'яснювальну роботу так, щоб кожен захотів і зміг одержувати наступного року газету і журналі.

Так, у колгоспі імені Тельмана Компаніївського району, де налічується 70 членів ВЛКСМ, передплатено 66 примірників газети «Молодий комунар».

А от у колгоспі імені Кірова, імені Петровського Долінського району ще й не приступили до оформлення передплати. Тут комсомольські ватажки передплату відкладають «на потім», тому й наслідки поки що невтішні.

Недопрацює в цій справі Ульянівський районком комсомолу — у районі газети «Молодий комунар» передплатено всього 162 примірники.

Час іде, до закінчення передплатної кампанії залишилось трохи більше місяця, тому негайно треба братися за цю важливу роботу, щоб в наступному році кожна молода людина одержувала газету і журнали.

КОЖНА людина хоч раз у житті та загоралася бажанням стати «не як усі». Таке прагнення до самобутності, не схожості реалізується залежно від масштабу особистості: один іде у льотчики-випробувачі, інший надшує пальці до крові, щоб перевершити Франсіса Гойю майстерністю гри на гітарі, а третьому для того, щоб виділитися серед інших, вистачає «такних, як ні в кого», джинсів... Навіть не відзначаючись спостережливостю Шерлока Холмса, ми без особливих зусиль можемо визначити, чим керується людина: чи то хоче характер свій показати, чи талантів у собі пошукати, чи здійснює вчинок, від якого користі ні собі, ні людям, аби тільки в центрі уваги опинитися хоч на якусь мить, а там — трава не росте.

Ніка трава й не виростає в історії, яку зараз розкажу, хоча по той бік барикад сплять і бачать, як у свідомості радянської молоді прокльоняються отруйні паростки зневіри й цинізму після знайомства з такими ідеологічними «бомбочками», як та, що потрапила до рук голозаного персонажа нашої наступної розповіді. Та сніг ти як не збули, ще в 1917-му, то тепер і поготів; як не збулося й прагнення нашої героїні, за його ж словами, «зиділитися серед говарішів по навчанню незвичайністю суджень», щоб усі були від нього в захваті.

ЯКОСЬ навесні студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Анатолій Свистун повернувся з Компаніївського району, де живуть його батьки, не з порожніми руками. Але не домашні пірижки будуть темою нашої розмови, а знайдений Анатолієм у сумочці восьмилітньої племінниці папірець із розряду тих, які через поширений зовнішній вигляд брати неприємно, а через зміст — і взагалі гидко.

Проте ознайомилися з ним і Анатолій, і його товариші по навчальній групі. Свистун пухляк, привезене по руках з амбіції; чому це продовжували робити його однокурсники — не так ясно; проте, очевидно, вони менше всього думали, що по цьому факту доведеться писати пояснення на ім'я ректора.

А подумати над тим, що роблять студенти вузу, майбутні інженери, яким колись працювати з людьми (і при цьому не тільки роздавати їм наряди, а й виховувати), зобов'язані були б. Адже те, над чим вони хихотіли, було грубим наклепом на життя, яким жили вони самі, їх рідні, друзі, близькі і далекі співвітчизники. Наклепом на нашу радянську дійсність.

Хочу поскаржитися читачеві: перекладати цей «вірш» на людську мову було несила — стільки там виразів, від яких папір коли б міг, то де там почервонів — згорів би від сорому. Та спочатку про те, що дає привід називати Анатолієву знахідку пасквілем.

Невідомому автору, поетичні здібності якого не пішли далі вміняти римувати «п'ять» і «коп'ять», не подобається торгівля СРСР з іншими державами; зубоскалить він і в плані того, що у нас овочів, м'яса і яєць, мовляв, не купиш — одна риба, а молоко схоже на воду...

— ЧИМ ти займаєшся після інституту, крім підготовки до занять? — запитала я в А. Свистуна.

— Підробляюся в домобудівному комбінаті, кіно дивлюся, за продуктами ходжу.

Отже, є за чим ходити. За даними ООН, Радянський Союз займає місце у першій десятці країн світу за поживністю харчування населення. Середньодобова кількість калорій на одну людину у Західній Європі (далеко не голодному краї у масштабах планети) становить 3378, в СРСР — 3443. Минулого року лише близько 4 процентів закупленого населенням СРСР м'яса було придбано на ринках, а решта 96 — у магазинах державної та кооперативної торгівлі. Та що там середні цифри — у нашому обласному центрі, наприклад, масло, сир, овочі, ковбаса, яйця, сметана, м'ясо є в кожному призначеному для їх продажу магазині. А у таких продуктах, як пряжене молоко і вершки, води, здається, менше, ніж жиру — такі вони поживні.

Більше того. На сьогодні у народне прислів'я «Не до жиру — бути б живу» вкладається не фігуральний, як раніше, а буквальный зміст, і це не смішно. Будь-який терапевт з ходу назве пацієнтів, стимулюючим фактором хвороби яких є переїдання. Кабінети дієтологів тріщать від бажаних «худнути»; редакції друкованих видань засипані листами з проханнями вмістити гімнастичні вправи від повноти. А осьна, як неважко збагнути, від самої риби не з'явиться...

Втім, і для Анатолія Свистуна «ходити за продуктами» зводиться до придбання хліба та цукерок: «Мої батьки живуть у селі, тому ні за які харчі я не турбуюся — маємо все, що треба».

ТАК, ми маємо все, що треба. У той же час у найбагатшій країні капіталістичного світу — США, де кліматичні умови для вирощування сільськогосподарських культур кращі наших, де у вітринах «усе є», 35 мільйонів чоловік живуть упроголодь. В одному лише Нью-Йорку щодня до благодійницьких кухонь за мискою безплатного супу приходять 600 тисяч знедолених. Через недоїдання й викликані ним хвороби середня тривалість життя корінних жителів Америки — ескімосів — становить лише 35 років...

Може, не мають можливості досита поїсти лише бездомні та безробітні без лапаного гроша в кишені? Нічого подібного. Західнонімецький психолог Р. Цех провів дослідження серед студентів, що розпоряджаються певними сума-

ми — інакше не були б студентами, навчання ж у ФРН, як і всюди на Заході, платне. І ось що виявив: «Тільки половина тих, хто навчався, може придбати скромні порції у студентських їдальнях. Найчастіше ж голодний шлунок одержує лише сосиску, шматок пирога чи, що ще гірше, дві сигарети...».

Отак. Відносно того, що СРСР експортує продовольство за кордон. Це, по-перше, свідчить про

щуху для сміття. Жмакати ж їх у спітніліх догонях, передаючи по ланцюжку — це все одно, що забивати гол у еласні ворота, знушати-ся над самим собою.

Крок у цьому напрямі зробив не один Анатолій. Згаданого пасквіля, за його словами, тримала кілька років у своїх старих паперах його сестра Є. Г. Синезук, бухгалтер колгоспу «Іскра» Компаніївського району. Хай навіть той папір там просто «валая-

чують, журнал «Здоров'я».

— Яку музику любиш слухати?

— Ну... все хороше.

— Які книги з прочитаних пам'ятаєш?

— Гоголя... А взагалі книги ніколи читати.

Відомий радянський драматург Віктор Розов в одному з інтерв'ю згадав такий випадок. Свого часу в Парижі вдова Ромена Роллана показала йому листа, якого надіслав її чоловікові колишній одеський злодій:

«Я крав і був ватажком банди. Якось потяг чемадан, речі розпродав, залишилася ще книга «Жан-Крістоф». Знічев'я став читати і вже не міг відірватися. Після цього почав просити в бібліотеках інші Ваші твори і полишив своє негідне ремесло, пішов працювати, маю нормальну сім'ю, відчув істинну радість життя. Вишліть, будь ласка, Ваше фото — хочу поглянути на свого рятівника».

Книга (хороша, не макулатура!) здатна перевернути душу. Головна її цінність, однак, не в рептових ефектах — високопробна, зокрема, класична література при умові, що читати її постійно і вдумливо, поступово формує душу, вміняє не тільки засвоювати суму знань, а й зважувати та оцінювати їх стосовно реальності, учить жити, якщо хочете.

«Все хороше» в музиці включало для Анатолія і так звані «емігрантські» записи, що за змістом, формою викладу і «художніми» засобами нагадували злощасний вірш. Однокурсник Свистуна Олег Дар'єв має два магніфони (так, явно застаріло традиційне визначення «бідний студент») і колекцію фонограм з вульгарними, а то й антирадянського спрямування текстами. Їх еласник не жадібний — великодушно дозволяв слухати «музику» приятелям з групи і сусідам по гуртожитку, серед яких були й іноземці. А про те й не подумав, що такі сеанси на фоні уваги до них частини місцевих студентів можуть призвести до виникнення в прибулих у нашу країну з-за кордону викривлених уявлень про смаки й переконання нашої молоді. Тим часом як компрометуючий невисокий ідейно-політичний і культурний рівень власний лише несвідомим одиницям, і хай не ображається Анатолій, але він деякими своїми діями дає привід зарахувати його до цієї категорії.

Наприклад, він у колі однокурсників обурювався... цінами на горілку. Малопривабливі образи людей, котрих це може хвилювати, нам, на жаль, уявити неважко — звикли; добре, що з уведенням у дію нових законів по боротьбі з пияцтвом відвикати починаємо. Анатолієві, здається, це ніяк «не боліло» — у прихильності до чарки він ніби не був помічений, і балачки на цю тему пояснюються, гадаю, хисткістю, слабкістю переконань, що формуються освіченістю та культурою і дають змогу відрізнити, «что такое хорошо и что та-

кое плохо». Завдяки віршам В. Маяковського ці речі зрозумілі й дошкільнятам, а от у свідомості студента вузу вони перемішались, як овочі у вінегреті. Він, до всього, не бачить нічого осудливого в тому, щоб публічно «виражатися». Це ж, мовляв, лише між чоловіками. Еге ж, спочатку між ними на словах, потім і почитати таке можна, а згодом і з дівчатами нічого не станеться, як послухають чи подивляться. Звик Анатолій до нецензурщини, тож і вона, не кажучи вже про інше, не зупинила його від передачі по естафеті брудного пасквіля, якого, не виключено, бачили і його однокурсники.

Втім... Ну, хай Анатолій виявився політично незрілим, недостатньо вихованим і т. д. Але в посягненні ректору він і студенти групи СМ 84-2 В. Тимченко і С. Погорілов називали прізвиська ще кількох «посвячених» у справу, зокрема, Закар'яй, Майданника та інших.

— Ніхто з них, — сказав Анатолій, — не зауважив мені, що я даю читати дурниці, хоча, впевнений, що жоден написаному не повірив.

Певно, що так. Щоб тому повірити, треба далі свого носа нічого не бачити. Однак для виникнення політичної короткозорості громадянська песивність, вузьке коло інтересів, невихованість, небажання працювати над собою (риса, які в тій чи іншій мірі поселилися в характері Анатолія) — підходящий ґрунт.

ПОСТАЄ ребром ще одне закономірне і необхідне у таких випадках питання: а куди ж дивилися свого часу батьки Анатолія і його замішаних у неприємній історії однокурсників, педагоги, комітет комсомолу вузу? Ставлячи це запитання, хочемо уточнити: не відсутність спілки конкретно за А. Свистуном маєється на увазі. Проморгали важливіше — тенденцію до соціальної інертності, до мілького плавання в питаннях ідеологічної боротьби, класової свідомості та елементарної етики якщо не в цілої групи, то в певній частині її. Молоді люди, яким держава надала прекрасні можливості для безплатного навчання — чудові аудиторії, комфортабельні гуртожитки, спортмайданчики (студмістечко КІСМу на мальовничій околиці Кіровограда — наочна тому ілюстрація), цього всього наче й не помічали. Ігнорування істинних цінностей спонукало до пасивного прийняття фальшивих. Тут можна сказати, що Анатолієві не вдалося стати «не як усі», що він і в цьому розумінні закотив м'яч у власні ворота не тільки через обрані для того недостойні засоби, а й тому, що ті кілька чоловік, перед ким він «виствлявся», не побачили в його діях нічого, що, за їх поняттями, виходило б за рамки закону і загальноприйнятих норм поведінки...

Н. ДАНИЛЕНКО, спецкорр «Молодий комунар».

- Домашній «гостинець», якому місце на смітнику
- Вдосталь амбіції, та мало амуніції...
- Експорт — імпорт як вони є
- Інструкція до фонограми: «Тільки для невихованих!»
- Діагноз — політична короткозорість.

таку річ: продаємо, бо є що. По-друге, раз беруть, значить, подобається, високоякісне. І потретьє, ми ці продтовари не задарма вивозимо. Кофе і шоколад, приміром, усі любимо, так? І любимо не як рідкісний делікатес, а як звичайну частину свого раціону. А дерева, з плодів яких ці продукти виробляються, ростуть, між іншим, лише у тропіках, яких, теж між іншим, на нашій території і в помині нема, і не ми в тому винні.

Сказане ніяк не означає, що із забезпеченням продуктами харчування у нас усе ідеально. Ні, про це рано говорити. Є ще і зловживання в сфері торгівлі, і черги, і недостатній асортимент... Про всі ці недоліки відкрито (у тому числі й у віршованій та сатиричній формі) пишеться у виданнях, які продаються в кіосках «Союздруку». А тим опусам, що створюються ворогами нашого ладу з метою посіяти недовіру до соціалізму в серцях і умах людей, місце в ко-

ся, але ж не був нею свого часу порваний! І пізнішими його власниками теж.

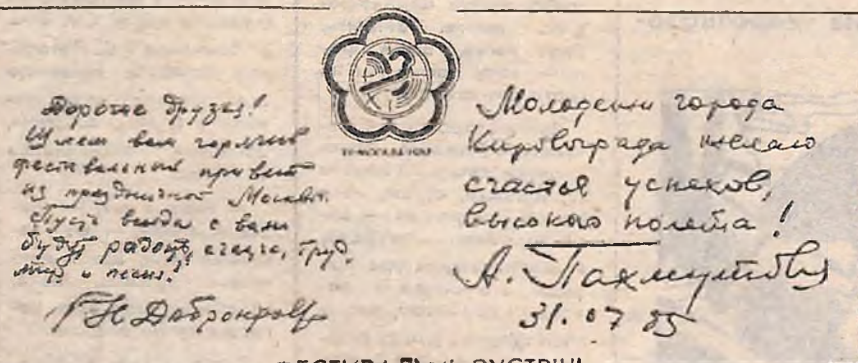
ЛИШЕ констатація цих фактів, гадаю, залишить читача невдоволим. Він обов'язково захоче розібратися, чому це стало можливим, чому хлопець вирішив розрекламувати себе таким антигромадським, негідним звання комсомольця вчинком. Це тим більше гірко, що «всьяке таке» швидше трапляється з розніженими акселератами, що сидять у батьків на шиї і знемагають від неробства; Анатолій же не такий — працював у колгоспі до армії, після служби пішов учитися і одночасно підробляв. І все ж... Кажуть, щоб узнати людину, треба пуд солі з нею з'їсти. Чого не було, того не було, але досить ґрунтовну бесіду з цього приводу ми з Анатолієм вели.

— Що ти читаєш?

— Газети — ті, що батьки вдома передпла-

«Хочеться нових пісень»

ФЕСТИВАЛЬНІ ЗУСТРІЧІ

Кожен, хто побував у Москві на XII Всесвітньому фестивалі молоді і студентів, назавжди запам'ятає ті дні, шалені новини знайомств, нові друзі, калейдоскопом цікавих зустрічей, часом найнесподіваніших... Якраз такою — несподівано щасливою — і була наша зустріч з талановитим творчим дуом — композитором Олександром Пахмутовим та поетом Миколою Добронравовим. Вони, як і ми, того вечора були глядачами театру імені Ленінського комсомолу, на сцені якого йшла рок-опера О. Рибнікова «Юнона і Авось». Збудже-но-ліричний настрій після щойно переглянутої вистави спонукав до спілкування...

Коли ми назвали себе, Олександра Миколайовича одразу поцікавилася тривалими успіхами кірово-

градців — земляків героїв документальної легенди Євгена Долматовського «Зелена Брами».

Тож спершу довелось розповідати нам про те, як живе і працює молодь Кіровоградської області, як зустрічає вона фестивалі, кого обрали своїми лекціями до Москви, а ніж потім статистичні запитання їм, композитору і поету, хто давно і назавжди здобув славу комсомольських піснярів.

КОР.: — Оскільки наша з вами зустріч відбувається у фестивалі дні, то й перше запитання — про ваші враження від свята у Москві...

М. М. Добронравов: — Наші серця переповнені гордістю за наш Ленінський комсомол, який організував цей форум молоді планети — величній і по своєму духу миру і дружби, і по рекордній

кількості учасників і делегацій країни.

КОР.: — Ви вже брали участь у фестивалях молоді і студентів. Що вони дали Вашій творчості? Що, по-вашому, фестивалі да-

ють творчості молодих?

О. М. Пахмутова: — Щодо нашої творчості, то в такому святі молодості, святі миру, яке пройшло у Москві, ми черпаємо творче натхнення, оптимізм, цікаві теми. Хочеться нових пісень! Пісень — борців за мир, проти загрози війни, пісень-друзів, пісень-падів на мирний і щасливий завтрашній день.

КОР.: — Ваші побажання молоді Кіровоградщини?

О. М. Пахмутова: — Бажаю щастя, успіхів, високого злету!

М. М. Добронравов: — Нехай завжди з вами будуть радість, щастя, праця, мир і пісня!

Свої побажання вони і записали на листівках.

В. ДОБРОБАТЬКО, М. ЦУКАНОВ.
Москва — Кіровоград.

Всё ещё будет

Музыка А. ПУТАЧЕВОЙ.

А знаешь, все еще будет
Юный ветер еще полует,
и весна еще находит,
и память не перестает,
и встретится нас
заставит (2 р.).
И еще меня на рассвете
губы твои разбудят.

ПРИПЕВ:

Счастье — что оно?
Та же птица:
упустишь и не поймашь,
а в клетке ему томится
тоже ведь не годится,
трудно с ним, понимаешь?

Понимаешь, все еще будет!
В сто концов убегают
рельсы,
самолет уходит в рейсы,

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Стихи В. ТУШНОВИЧ.

корабли снимаются с якоря...
Если б помнили это
люди (2 р.),
чаще думали бы о чуде,
реже бы люди плакали.

ПРИПЕВ:

Счастье — что оно?
Та же птица:
упустишь и не поймашь,
а в клетке ему томится
тоже ведь не годится,
трудно с ним, понимаешь?

Я его не запру
безжалостно (3 р.).
Крыльев не скалечу.
Улетай! Летя,
пожалуйста... (3 р.).
Знаешь, как отпразднуем
встречу!

РЕПЕРТУАР... З ОБОЧИНИ

Дорога і пісня нерозлучні. Це знає і той, хто долав кілометри з рюкзаком за плечима, і хто не випускав з рук гітари, підганяючи довгий вечір на вагонних колесах...

Тож коли пасажирів автобуса ще на Світловодському автовокзалі зрозуміли, що «співачка зміна» — по закінченні роботи піонерського табору відбували з міста вояти — поїде з ними, під-

баворилися. І справді, автобус рушив — дівчата почали співати...

Та дуже скоро той спів почав різати слух. І не тому, що голоси були неприємні — піонерські ватажки, відчуваються по всьому, співали разом часто і дружно, бо встигли не тільки «зспіватись», а й створити свій репертуар... Не те, щоб оригінальний, зате в достатній мірі вульгарний. Таким

прекрасним пісням (що стали класикою радянської пісні!), як «Я люблю тебе, життя», «Подмосковные вечера», «Вот кто-то с горочки спустился» були «прирождені» інші ноги...

...За вікнами автобуса залишалися населені пункти, а «студентський фольклор» набрав сили звучання. За змістом — далекий від оригінальності й непо-

вторності, зато дуже близький до цинізму...

Пасажири автобуса не витримали і на зупинці зробили дівчаткам зауваження: для чого, мовляв, псувати пісню? Майбутні педагоги (встановити це було неважко, бо вони ж самі себе й назвали у своїй «візитці» — улюбленій пісні) не зрозуміли: «Ми не псуємо пісню, а переробляємо на свій лад...». А лад, відверто кажучи, свідчить про повну відсутність естетичного смаку...

Л. ПЕТРОВА.

Галина ДИБАЧ, завідувача Погребняківським сільським клубом № 3 — хороший організатор культурно-масової роботи, сама бере активну участь у художній самодіяльності, зокрема, виступає в танцювальній групі «Сучасні ритми».

Фото С. ФЕНЕНКА.
Новгородківський район.

КАЛЕЙДОСКОП

«ДИСК-ЗАЛУ»

Кінодебют Раймон-а Паулса відбувся у фільмі «Театр». Музика з нього звучала по радіо, в концертах. Те саме трапилось і з мелодіями з телевізійного фільму «Довга дорога в діюх». Зараз Раймон-а Паулс працює над музикою до фільму «Подвійний напхан».

«Музика» — так називається пісня, яка стала початком творчого шляху у велике мистецтво Тамари Гвердцелі. Вона ж дала назву новій пластинці, що представляє популярну грузинську співачку вже зрілим музикантом з дивовижно благородною манерою виконання, високим професіоналізмом і яскравою індивідуальністю.

Тріо «Меридіан» з Іваново і грузинське тріо «Саунд» зустрілися в одній концертній програмі. Подивились один на одного, поаплодували від душі і зрозуміли, що вони один одному потрібні. Ніч порепетирували, і глядачів чекав сюрприз: російський настрій, мелодійність несподівано з'єднались в кількох піснях з грузинським музичним колоритом.

Увага, вікторина!

Вона проведеться в два турні, у кожному по вісім запитань, що так чи інакше стосуються музики. За правильну відповідь на кожне запитання учасникам нараховуватиметься по два очки. За повну чи неповну відповідь — одне. Якщо хтось у своїй правильній відповіді наведе додаткові дані (приміром, назве ім'я композитора і скаже кілька слів про його творчість) — одержить ще очко.

Переможців за підсумками двох турів чекають нагородити.

Відповіді надсилайте з розрахунком, щоб ми одержали їх не пізніше 8 жовтня. Якщо кілька учасників наберуть однакову кількість очок, перевага (плюс очко) віддаватиметься тим, чий лист надійшов раніше.

Не забудьте вказати своє прізвище, ім'я та по батькові, точну адресу.

Чекаємо листів! На конверті зробить помітку «Музична вікторина».

ЗАПИТАННЯ

1. Гостем XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів був відомий зарубіжний композитор, автор музики до знятого більше 20 років тому фільму-опери, що досі користується великим успіхом у глядачів, недавно демонструвався по ЦТ. Назвіть ім'я композитора, країну, в якій він живе. Про який фільм іде мова?

2. До якого жанру належить музичний твір, у якому оспівується велич нашої Вітчизни?

3. Як називалися музичні свята на Єлсаветград-

щині часів діяльності тут корифей першого українського професійного театру?

4. Музичний інструмент у сучасних рок-групах і ВІА, що відтворює широкий діапазон звуків.

5. Одним з головних героїв всесвітньо відомого класичного твору є білий і чорний птахи. Що це за твір, якого автора і як звати згаданих персонажів?

6. Відомий артист, один із художніх керівників першого грузинського ВІА «Опера».

7. Друга, неофіційна назва ансамблю «Бітлз».

8. У Кіровограді є танцювальний ансамбль — лауреат обласної комсомольської премії імені Ю. Яновського, який брав участь у недавньому фестивалі в Москві. Як називається цей колектив, хто його учасники?

Вітаємо завідувача сектором обліку Добровеличківського району комсомолу Тетяну Чересленю та секретаря комітету комсомолу районного управління сільського господарства Олександра Терасюка з одруженням!

Добровеличківський РК ЛКСМУ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 01310.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку арк.

Індекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відп. відповідальний секретаря — 2-46-87; відділ комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолаторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 501. Тираж 66700

Газета виходить в вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.